BARNABY ÎN EXIL

— “Barnaby in Exile” 1994 —

Hugo Nomination for Best Short Story

de Mike Resnick

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

Barnaby stă în cuşca lui, aşteptând-o pe Sally să intre în laborator. Ea o să-i dea problema, aceeaşi la care a lucrat şi ieri. Dar azi n-o va dezamăgi. Toată noaptea s-a gândit la problemă. E amuzant să te gândeşti. Azi va face bine şi Sally va râde şi-i va spune ce deştept este. El va sta întins pe spate, iar ea îl va gâdila pe burtică şi va zice: „Oh, ce tip deştept eşti tu, Barnaby!” Apoi Barnaby se va strâmba caraghios şi va face un salt mortal.

Barnaby sunt eu.

Mă simt singur când pleacă Sally. Când se face negru, Bud vine şi-mi curăţă cuşca, dar el nu vorbeşte niciodată. Uneori uită şi lasă lumina aprinsă. Atunci încerc să vorbesc cu Roger şi cu familia lui, dar ei nu sunt decât iepuri şi nu pot face semnele. Oricum, nu cred că ei sunt foarte deştepţi.

În fiecare seară, când Bud intră, mă scol şi-i zâmbesc. Întotdeauna îi fac semnul pentru „Salut”, dar el nu răspunde. Uneori cred că Bud nu-i mai deştept decât Roger. El doar mă bate cu palma pe cap. Uneori, după ce termină, lasă deschise desenele.

Desenele mele favorite sunt Fred şi Barney. Totul este foarte colorat şi repede. De multe ori îi cer lui Sally să-l aducă pe Dino în laborator, ca să mă joc cu el, dar ea nu o face niciodată. Îmi place Barney, pentru că nu-i atât de mare şi zgomotos ca Fred. Şi nici eu nu sunt mare şi zgomotos. Pe mine mă cheamă Barnaby şi seamănă puţin cu Barney. Uneori, când este negru şi sunt singur, îmi închipui că eu sunt Barney şi că nu dorm într-o cuşcă.

Azi a fost alb afară şi chiar Sally avea alb pe ea când a venit în laborator, dar totul s-a schimbat în apă.

Azi am avut o jucărie nouă. Seamănă cu lucrul de pe masa Doctorului, cu multe lucruri mici care seamănă cu portocale turtite. Sally mi-a spus că o să-mi arate ceva şi eu să ating portocala cu acelaşi desen pe ea. Mi-a arătat un pantof, o minge, un ou, o stea şi un pătrat.

Am greşit oul şi mingea, dar mâine o să le fac bine. În fiecare zi mă gândesc mai mult. Cum zice Sally, sunt un tip tare deştept.

Am petrecut multe zile cu jucăria nouă şi acum pot să vorbesc cu Sally atingând portocalele care trebuie.

Ea intră în laborator şi zice: “Cum îţi merge azi, Barnaby?”, iar eu ating portocalele care zic “Barnaby este bine” sau “Barnaby este flămând”.

De fapt, vreau să spun “Barnaby este singur”, dar nu este nici o portocală pentru “singur”.

Azi ating portocalele care spun “Barnaby vrea afară”.

— Afară din cuşcă? întreabă ea.

“Afară, acolo”, îi semnalez. “Afară, în alb.”

— Nu ţi-ar place.

“Nu-mi place negrul când sunt singur”, îi semnalez. “O să-mi placă albul.”

— Este foarte frig şi tu nu eşti obişnuit cu frigul.

“Albul este foarte frumos”, îi spun. “Barnaby vrea afară.”

— Ultima dată când te-am lăsat afară, i-ai făcut rău lui Roger, îmi aminteşte.

“Am vrut doar să-l ating.”

— Nu-ţi cunoşti puterile. Roger nu-i decât un iepure şi l-a durut.

“Acum o să fiu mai blând.”

— Credeam că nu-ţi place Roger.

“Nu-mi place Roger”, îi răspund. “Îmi place să ating.”

Întinde mâna în cuşca mea, mă gâdilă pe burtică şi mă scarpină pe spate, făcându-mă să mă simt mai bine, dar apoi se opreşte.

— E timpul de lecţii, îmi spune.

“Dacă le fac bine, îmi poţi aduce ceva să ating?” o întreb.

— Ce anume?

Mă gândesc o clipă.

“Alt Barnaby”, îi spun.

Ea pare tristă şi nu-mi răspunde.

Într-o zi, Sally îmi aduce o carte plină de desene. O miros şi o gust. În cele din urmă, înţeleg că vrea s-o privesc.

Înăuntru sunt tot felul de animale. Văd unul care seamănă cu Roger, dar este mare şi Roger este alb. Este şi o pisică, aşa cum am văzut pe fereastră. Şi un câine, cum aduce

Doctorul uneori în laborator. Dar nu este nici un Dino.

Apoi văd desenul unui băiat. Are părul mai scurt decât al lui Sally şi nu-i cenuşiu ca al Doctorului, şi nici galben ca al lui Bud. Dar zâmbeşte şi ştiu că poate atinge multe lucruri.

Când Sally vine a doua zi, am multe întrebări despre desene. Dar ea mă întreabă prima:

— Ce-i asta? îmi arată un desen.

“Roger”, îi răspund.

— Nu. Roger e un nume. Cum se cheamă animalul acesta?

Mă străduiesc să-mi amintesc.

“Iepure”, spun în cele din urmă.

— Bravo, Barnaby. Şi ăsta ce este?

“Pisică.”

Facem toată cartea.

“Unde este Barnaby?” o întreb.

— Barnaby este o maimuţă, îmi spune. În carte nu e nici o poză de maimuţă.

Mă întreb dacă în lume există şi alţi Barnaby şi dacă şi ei sunt singuri.

Mai târziu, întreb:

“Eu am un tată şi o mamă?”

— Bineînţeles, răspunde Sally. Toţi avem un tată şi o mamă.

“Unde sunt ei?”

— Tatăl tău a murit. Mama ta e într-o grădină zoologică, departe de aici.

“Barnaby vrea să-şi vadă mama”, îi spun.

— Mă tem că nu se poate.

“De ce?”

— Ea nu te-ar recunoaşte. Te-a uitat, aşa cum şi tu ai uitat-o.

“Dacă aş putea s-o văd, aş spune «Eu sunt Barnaby» şi atunci m-ar recunoaşte.”

— N-ar înţelege, clătină din cap Sally. Tu eşti un caz aparte, ea nu este. Ea nu poate semnaliza şi nu poate folosi un calculator.

“Ea are alţi Barnaby?”

— Nu ştiu. Cred că da.

“Cum vorbeşte cu ei?”
— Nu vorbeşte.
Mă gândesc la asta mult timp.
În cele din urmă, spun:
“Dar îi atinge.”
— Da, îi atinge.
“Ei trebuie să fie foarte fericiţi.”

Azi voi afla mai multe despre cum e Barnaby.
— Bună dimineaţa, rosteşte Sally când intră în laborator. Cum îţi merge azi, Barnaby?
“Ce este o grădină zoologică?” o întreb.
— Un loc unde trăiesc animale.
“Pot vedea o grădină zoologică pe fereastră?”
— Nu. Este foarte departe.
Mă gândesc multă vreme la următoarea întrebare.
“Barnaby sunt animale?”
— Da.
“Sally sunt animale?”
— Într-un fel, da.
“Mama lui Sally trăieşte într-o grădină zoologică?”
Sally râde.
— Nu, răspunde ea.
“Trăieşte într-o cuşcă?”
— Nu, spune Sally.
Mă gândesc o vreme.
“Mama lui Sally este moartă”, îi spun.
— Nu, ea trăieşte.
Mă enervez teribil, pentru că nu ştiu cum să întreb de ce mama lui Sally este altfel decât mama lui Barnaby şi, cu cât încerc mai tare, cu atât este mai rău şi Sally nu mă poate înţelege. În cele din urmă, încep să lovesc cu pumnul în podea. Roger şi cu familia lui ţopăie şi Doctorul deschide uşa. Sally îmi dă o jucărie care piuie când o lovesc şi, în curând, uit de enervare şi mă joc cu jucăria. Sally spune ceva Doctorului şi el zâmbeşte şi pleacă.
— Mai vrei să întrebi altceva înainte să începem lecţiile? zice Sally.
“De ce?”
— De ce - ce anume?

“De ce Barnaby este maimuţă şi Sally este om?”

— Pentru că aşa ne-a făcut Dumnezeu.

Devin extrem de emoţionat, deoarece cred că sunt foarte aproape de a afla mai multe despre Barnaby.

“Cine este Dumnezeu?” întreb eu.

Ea încearcă să răspundă, dar iarăşi nu înţeleg.

Când se face negru şi sunt singur, cu excepţia lui Roger şi a familiei lui, iar Bud mi-a curăţat deja cuşca, stau şi mă gândesc la Dumnezeu. Gânditul poate fi foarte interesant.

Dacă el a făcut-o pe Sally şi m-a făcut pe mine, de ce nu m-a făcut la fel de deştept ca Sally? De ce ea poate să vorbească şi să facă cu mâinile lucruri pe care eu nu pot să le fac?

Este foarte derutant. Am hotărît că trebuie să-l întâlnesc pe Dumnezeu şi să-l întreb de ce face lucrurile acestea şi de ce a uitat că şi la Barnaby le place să fie atinşi.

Când Sally intră în laborator, o întreb:

“Unde trăieşte Dumnezeu?”

— În Rai.

“Raiul este departe?”

— Da.

“Mai departe decât o grădină zoologică?” o întreb.

— Mult mai departe.

“Dumnezeu vine vreodată în laborator?”

Ea râde.

— Nu. De ce?

“Am multe întrebări pentru el.”

— Poate că la unele îţi pot răspunde eu.

“De ce sunt singur?”

— Pentru că eşti deosebit, răspunde Sally.

“Dacă n-aş fi deosebit, aş fi cu ceilalţi Barnaby?”

— Da.

“Eu nu i-am făcut nici un rău lui Dumnezeu”, îi spun. “De ce Dumnezeu m-a făcut deosebit?”

A doua zi, o rog să-mi povestească despre ceilalţi Barnaby.

— Barnaby e doar un nume, explică Sally. Există şi alte maimuţe, dar nu ştiu dacă mai este vreuna pe care s-o cheme Barnaby.

“Ce este un nume?”

— Un nume este ceea ce te deosebeşte de ceilalţi.

“Dacă numele meu era Fred sau Dino, puteam fi ca toţi ceilalţi?” o întreb.

— Nu. Tu eşti deosebit. Tu eşti Barnaby Banobo. Eşti faimos.

“Ce este faimos?”

— Multă lume ştie cine eşti.

“Ce este lume?” o întreb.

— Bărbaţi şi femei.

“Sunt şi alţii decât tu, Doctorul şi Bud?”

— Da.

Apoi începem lecţiile, dar le fac prost, pentru că tot mă gândesc la o lume care are mai multă Lume în ea decât Sally, Doctorul şi Bud. Sunt atât de ocupat întrebându-mă cine le dă drumul din cuştile lor când nu mai e întuneric, încât uit de Dumnezeu şi nu mă mai gândesc multe zile la el.

O aud pe Sally vorbind cu Doctorul, dar nu înţeleg ce spun.

Doctorul repetă întruna că nu ne mai putem distra, iar Sally îi zice mereu că Barnaby e deosebit şi amândoi vorbesc multe lucruri pe care nu le pot înţelege.

Când termină, iar Doctorul pleacă, o întreb pe Sally de ce nu ne mai putem distra.

— Distra? repetă ca. Ce vrei să zici?

“Doctorul spunea că nu ne mai putem distra.”

Ea mă priveşte timp îndelungat.

— Ai înţeles ce-a spus?

“De ce nu ne mai putem distra?” repet eu.

— Administra, îmi spune. Cuvântul era *administra.* Înseamnă altceva.

“Atunci, Barnaby şi Sally se mai pot distra?” o întreb.

— Bineînţeles.

Mă întind pe spate şi-i fac semn: “Gâdilă-mă.”

Ea bagă mâna în cuşca mea şi mă gâdilă, dar văd că are apă în ochi. Lumea face apă în ochi când sunt nefericiţi. Mă

prefac că o muşc de mână, apoi fug în jurul cuştii, cum făceam când eram mic, dar acum n-o mai fac să râdă.

Dinapoia uşii aud voci. Sunt tot Sally şi Doctorul.

— Nu-l putem trimite la grădina zoologică, spune Doctorul. Dacă începe să le semnalizeze vizitatorilor, până la sfârşitul lunii se vor aduna un milion de semnături care să-i ceară eliberarea şi, după aceea, ce se va întâmpla? Ce-o să se întâmple cu el? Ţi-l poţi închipui la circ?

— Nu-l putem distruge doar pentru că e prea inteligent, zice Sally.

— Şi cine-l va lua? *Tu?* Acum n-are decât opt ani. Ce se va întâmpla când se va maturiza sexual, când va deveni un adult? Nu mai e mult până acolo. Te poate face praf în câteva secunde.

— N-o să... nu Barnaby.

— Şi proprietarul blocului o să fie de acord să-l ţii? Vrei să-ţi sacrifici următorii douăzeci de ani de viaţă îngrijindu-l?

— Poate primim nişte fonduri chiar la toamnă, zice Sally.

— Fii realistă, spune Doctorul. Dacă or să ne dea ceva, o să fie abia peste câţiva ani. Programul este duplicat în cinci-şase laboratoare din ţară şi unele au ajuns mult mai departe. Barnaby nu-i singura maimuţă care a învăţat să folosească articolele şi adjectivele; o ştii foarte bine. Mai e o gorilă de douăzeci şi cinci de ani şi trei alţi cimpanzei Bondo, care sunt ieşiţi din adolescenţă. Nu există nici un motiv să credem că cineva ne va subvenţiona.

— Dar el e *diferit,* zice Sally. Pune întrebări abstracte.

— Ştiu, ştiu... te-a întrebat cine e Dumnezeu. Dar am ascultat înregistrarea şi tu ai pomenit prima de Dumnezeu. Dacă zici Michael Jordan şi el te întreabă cine e, nu-nseamnă că manifestă un interes neobişnuit pentru baschet.

— Pot cel puţin să-mi susţin cauza în faţa comitetului? Să le arăt benzile video?

— Ştiu şi ei cum arată un cimpanzeu.

— Dar habar n-au cum *gândeşte* unul! Poate că benzile îi vor convinge...

— Nu-i vorba de a fi convinşi, spune Doctorul. Subvenţiile s-au terminat. Toate programele au aceleaşi dificultăţi.

— Te rog...

— Bine, zice Doctorul. O să solicit o audienţă. Dar să ştii

că n-o să ajute deloc.

Aud totul, dar nu înţeleg. Azi, înainte de a fi alb, am visat un loc plin numai cu Barnaby şi acum stau într-un colţ, cu ochii închişi şi încerc să-mi amintesc visul.

Facem lecţii în fiecare zi, dar simt că Sally este nervoasă şi mă întreb cu ce am supărat-o.

În dimineaţa asta, Sally îmi deschide uşa cuştii şi mă strânge în braţe mult timp.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Barnaby, îmi spune şi văd că ochii ei fac apă iarăşi.

Ating portocalele care spun:

“Barnaby îi place să vorbească.”

— Este ceva important, spune ea. Mâine vei părăsi laboratorul.

“Voi ieşi afară?” o întreb.

— Vei merge foarte departe.

“La o grădină zoologică?”

— Şi mai departe.

Brusc îmi amintesc de Dumnezeu.

“O să merg în Rai?” o întreb.

Ea zâmbeşte, deşi ochii îi fac apă din nou.

— Nici chiar aşa departe. Vei merge într-un loc unde nu există laboratoare şi cuşti. Vei fi liber, Barnaby.

“Acolo sunt şi alţi Barnaby?”

— Da, răspunde ea. Sunt şi alţii.

“Doctorul a greşit”, îi spun. “Sally şi Barnaby se vor distra.”

— Eu nu pot veni cu tine.

“De ce?”

— Trebuie să rămân aici. Casa mea e aici.

“Dacă vei fi bună, poate că Dumnezeu îţi va da drumul din cuşcă”, îi spun.

Sally face un zgomot ciudat şi mă strânge din nou în braţe.

Mă pun într-o cuşcă mai mică, una fără lumină înăutru. Două zile miros lucruri rele. Apa mi se varsă şi zgomote puternice îmi lovesc urechile. Uneori se aude Lume vorbind, iar

o dată un bărbat, care nu este Bud sau Doctorul, îmi dă mâncare şi altă apă. Mi se dă printr-o gaură din tavanul cuştii.

Îi ating mâna, ca să-i arăt că nu sunt supărat. El ţipă şi îşi trage mâna.

Semnalizez “Barnaby este singur”, dar este întuneric şi nu mă vede nimeni.

Nu-mi place noua mea lume.

În dimineaţa a treia, cuşca mi se mişcă, apoi se mişcă iarăşi. În cele din urmă este ridicată şi purtată prin aer. Când este aşezată, pot mirosi multe lucruri pe care nu le-am mirosit niciodată.

Uşa se deschide şi păşesc afară, pe iarbă. Soarele este foarte puternic. Strâng din ochi şi mă uit la Lumea care nu sunt Sally, Doctorul sau Bud.

— Ai ajuns acasă, băiete, spune unul dintre ei.

Privesc în jur. Locul este mult mai mare decât laboratorul şi mi se face frică.

— Hai, amice, spune altul. Adulmecă! Obişnuieşte-te cu locul.

Adulmec. Nu mă obişnuiesc cu locul.

Rămân multe zile aici. Cunosc toţi copacii, - tufişurile şi gardul mare din jurul lor. Mi se dă să mănânc fructe, frunze şi coajă de copac. Nu sunt obişnuit cu ele şi, la început, mă îmbolnăvesc, dar apoi mă fac bine.

Aud multe zgomote dincolo de gard - ţipete, mârâituri şi urlete. Miros multe animale necunoscute. Dar nu aud şi nu miros alţi Barnaby.

Într-o zi, Oamenii mă pun înapoi în cuşcă şi rămân singur multă vreme, apoi cuşca se deschide şi sunt într-un alt loc, cu aşa mulţi copaci că aproape nu pot vedea cerul.

— Gata, băiatu’, spune o Persoană. Şterge-o-n pădure!

Face un gest cu mâna, dar e un semn pe care nu-l recunosc.

Îi semnalizez:

“Barnaby este speriat.”

Persoana mă bate cu palma pe cap. Este primul care mă atinge de când am plecat din laborator.

— Distrează-te, îmi spune şi fă mulţi Barnaby mici.

Apoi se suie în cuşcă şi cuşca pleacă. Încerc s-o urmăresc, dar este prea iute şi în curând n-o mai zăresc.

Privesc pădurea şi aud zgomote ciudate. Vântul îmi aduce miros dulce de fructe.

În jur nu este nimeni care să mă vadă, dar oricum semnalizez “Barnaby este liber''.

Barnaby este liber.

Barnaby este singur.

Barnaby este speriat.

Învăţ să găsesc apă şi să mă sui în copaci. Văd Barnaby mici, cu cozi, care vorbesc cu mine, dar nu pot semnaliza şi văd pisici mari cu pete, care fac zgomote rele şi mă ascund.

Doresc să mă ascund în cuşca mea, unde nu mă speria nimic.

Azi, când negrul dispare, mă trezesc şi mă duc la apă. Acolo găsesc alt Barnaby.

“Salut”, îi semnalizez. “Şi eu sunt un Barnaby.”

Celălalt Barnaby mârâie la mine.

“Tu trăieşti într-un laborator?” îl întreb. “Unde este cuşca ta?”

Celălalt Barnaby sare la mine şi mă muşcă. Ţip şi mă rostogolesc pe jos.

“Ce am făcut?” îl întreb.

El sare din nou la mine şi ţip şi mă caţăr în vârful unui copac. Celălalt Barnaby stă jos şi mă priveşte toată ziua, până vine negrul. Este foarte frig, apoi umed şi tremur toată noaptea şi vreau ca Sally să fie aici.

Dimineaţa, Barnaby nu mai este şi cobor din copac. Adulmec locul unde a fost şi urmez mirosul, pentru că nu ştiu ce să fac. Ajung într-un loc cu mai mulţi Barnaby decât am crezut vreodată că pot să fie. Apoi îmi amintesc că Sally m-a învăţat să număr şi îi număr. Sunt douăzeci şi trei.

Unul mă vede şi ţipă. Înainte ca să pot semnaliza, toţi se reped la mine şi eu fug. Mă urmăresc multă vreme, apoi se opresc şi eu sunt iarăşi singur.

Sunt singur multe zile. Nu mă duc la ceilalţi Barnaby,

pentru că ei mi-ar face rău dacă ar putea. Nu ştiu de ce sunt furioşi pe mine, aşa că nu ştiu cum să-i opresc.

Am învăţat să adulmec pisicile mari când sunt încă departe şi mă caţăr în copaci ca să nu mă prindă. Am învăţat să mă ascund de câinii care râd ca Sally când fac salturi mortale, dar sunt singur şi mi-e dor să aud vorbe şi am uitat câteva semne învăţate de la Sally.

Noaptea trecută am visat pe Fred, Wilma, Bamey şi Dino, iar când m-am trezit, aveam apă în ochi.

Dimineaţa aud zgomote. Nu sunt zgomote de pisici mari sau de câini. Sunt zgomote ciudate. Mă duc să văd cine le face.

Într-o poiană, văd patru Lume - doi bărbaţi şi două femei. Au cuşti mici, maro. Nu sunt aşa frumoase ca vechea mea cuşcă, pentru că nu se poate vedea înăuntru.

Un bărbat a făcut focul şi ei stau pe scaune în jurul focului. Vreau să mă apropii de ei, dar ştiu ce au făcut ceilalţi Barnaby şi aştept până mă vede un bărbat.

Nu ţipă şi nici nu se repede la mine. Îi semnalizez:

“Eu sunt Barnaby.”

— Ce are-n mâini? întreabă o femeie.

— Nimic, răspunde un bărbat.

“Barnaby vrea să fim prieteni”, îi semnalizez.

O femeie pune ceva în faţa ochilor şi se aude un *ţoc!* puternic. Este o lumină puternică şi nu pot vedea. Mă frec la ochi şi merg înainte.

— Nu-l lăsaţi prea aproape, spune celălalt bărbat. Nu ştim dacă n-are vreo boală.

“Vreţi să vorbiţi cu Barnaby?” îi întreb.

Primul bărbat ia o piatră şi o aruncă în mine.

— Uşşş! strigă el. Şterge-o!

Aruncă altă piatră şi eu fug în pădure.

Când afară este negru şi ei stau în jurul focului, mă furişez cât pot de aproape, mă ghemuiesc şi le ascult glasurile şi mă prefac că sunt în laborator.

Dimineaţa, aruncă pietre în mine până fug.

Într-o zi, după ce aruncă pietre în mine, plec la apă. Când mă întorc, ei au plecat. Nu au fost prieteni foarte buni, dar alţii

n-am avut.

Ce voi face acum?

După multe zile, găsesc un Barnaby singur. Este o femelă. Are răni pe ea, de la ceilalţi Barnaby. Când mă vede, îşi arată dinţii şi mârâie. Stau nemişcat şi sper că nu o să plece.

După un timp lung, vine mai aproape. Îmi este frică să mă mişc, pentru că nu vreau s-o sperii sau s-o supăr. O ignor şi privesc copacii.

În cele din urmă, întinde mâna, culege o insectă de pe umărul meu şi o mănâncă. Apoi se aşează lângă mine şi mănâncă florile şi frunzele care au căzut pe pământ.

Când sunt sigur că nu va fugi, îi semnalizez: “Eu sunt Barnaby.”

Îmi prinde mâinile de parcă mă jucam cu un fruct sau o insectă, apoi îşi arată dinţii când vede că nu ţin nimic.

Nu este mai deşteaptă decât Roger, dar cel puţin nu fuge de mine.

Îi voi spune Sally.

Sally se teme de ceilalţi Barnaby, aşa că trăim la marginea pădurii, unde ei nu vin. Mă atinge şi asta e foarte plăcut, dar simt că mi-e dor de vorbe şi de gândit.

În fiecare zi încerc s-o învăţ să semnalizeze, dar nu poate învăţa. Avem trei copii Barnaby, unul după fiecare anotimp ploios, dar nici ei nu sunt mai deştepţi ca Sally, iar eu am uitat cele mai multe semne.

Tot mai multă Lume vine în pădure, în cuştile lor maro. Familia mea se teme de ei, dar mie îmi place cel mai mult vorbitul şi ascultatul şi gânditul. Întotdeauna vin seara lângă tabăra lor şi le ascult vocile în întuneric şi încerc să înţeleg cuvintele. Mă prefac că sunt înapoi în laborator, deşi e tot mai greu să-mi amintesc cum este laboratorul.

De fiecare dată când vine Lume nouă, mă arăt şi spun: “Eu sunt Barnaby”, dar nici unul nu-mi răspunde. Când îmi va răspunde cineva, o să ştiu că el este Dumnezeu.

Cândva erau multe lucruri despre care voiam să-l întreb, dar pe cele mai multe nu mi le pot aminti. îi voi spune să fie bun

cu Sally şi ceilalţi de la laborator - le-am uitat numele - fiindcă ce mi s-a întâmplat mie nu-i vina lor.

Nu-i voi întreba de ce m-a urît aşa mult ca să mă facă special, sau de ce Lumea şi ceilalţi Barnaby mă alungă. Îi voi spune doar: “Te rog, vorbeşte cu Barnaby”, apoi îl voi întreba dacă putem face o lecţie.

Odată, când eram un tip foarte deştept, existau multe lucruri pe care aş fi vrut să le discut cu el. Dar acum, asta va fi suficient.

[***Originally published in Asimov's Science Fiction, February 1994***]